

Tu je klečal rad. In dobro mu je delo, ko je molil na materini gomili, tako mu je bilo lahko pri srcu! In če so se črke polagoma izbrisale, prenovil jih je zopet. Ko so se bliščale v jutranjem solncu, opazoval jih je z istim veseljem, s katerim jih je gledal kot deček.

Tako-le je premišljeval Mejač in klesal enakomerno dalje. Tupatam si je obrisal pot, ki mu je silil na utrujeno čelo, in pogledal na stolpno uro, bo li kmalu zvonilo poldne, da bode pristavil k angelskemu češčenju še en očenaš za večni pokoj rajne matere...

Doma biti — najboljše.

Jelen jazbeca obišče,
Ker je tičal le doma,
Pa nevoljen ga pokara,
Da ogiblje se sveta.

„Misliš, da sem res neumen“,
Jazbec mu odgovori,
„Da v nevarnost bodem hodil,
Med prekanjene ljudi.“

„Raje bivam tukaj v luknji,
Kjer me nihče ne dobó;
Če pa zapustim jazbino,
Vem, da izgubim glavó.“

Boleslav.

Ujeta ptica.

Ujeli so me ptičico,
Zaprli so me v kletko to;
Pojemam reva zapuščena,
Oj zapuščena, osamljena . . .
Odkar so tu zaprli me,
Utihnil spev mi v grli je;
Hoteli so, da pela bi,
Jim pesmi gostolela bi:
Kako pa reva pela bom,
Če kletka tesna moj je dom?
Prostost mi dajte, vi ljudje,
Odprite vratca kletke te —
Da prosta zopet v gaj zletim,
Da ptica prosta gostolim...

A. P.

